

2. Воронянський О. В. Проблеми трансформації політичної суб'єктності в постіндустріальному суспільстві. Сучасне суспільство: політичні науки, соціологічні науки, культурологічні науки. Т. 2. Вип. 18. С. 37-47.

3. Моїсєєва Н. І. Людина та сучасний комунікаційний простір. – 2014.

4. Моїсєєва Н. І. Соціально-комунікаційна діяльність як історико-суспільна практика. – 2015.

5. Voronyanskyi O. Суверенітет : проблема суб'єктності. Вісник Донецького національного університету імені Василя Стуса. Серія політичні науки. – 2018. – №. 3. – С. 15-19.

Сіліна Д. І., здобувачка вищої освіти 1го курсу ОС магістратури
філологічного факультету
спеціальності Середня освіта (Українська мова),
Науковий керівник – **Ольховик М. В.**, к. філос. н., доцент
Національний університет "Чернігівський колегіум" імені Т. Г. Шевченка
(м. Чернігів, Україна)

АКТУАЛІЗАЦІЯ ФАКТОРІВ ІНФОМЕДІЙНОЇ ГРАМОТНОСТІ В КОНЦЕПЦІЇ ВПРОВАДЖЕННЯ МЕДІАОСВІТИ В УКРАЇНІ

Актуальність дослідження зумовлена тим, що інтеграція України в європейський світовий простір освіти потребує розвитку напрямів інфомедійної грамотності та їх кореляції з сучасними тенденціями інформаційного суспільства. Суспільство знань не лише впливає на світ, а й трансформує його – змінює існування сучасного світу й спосіб життя людей загалом. Тому не можна заперечувати необхідність впровадження інфомедійної грамотності в наукову сферу. Новітні медіа істотно впливають на процес формування моральних, естетичних, художніх, соціальних цінностей та інтересів людства, а також є інструментом впливу на світоглядні позиції й свідомість загалом.

Проблематика дослідження факторів інфомедійної грамотності в нашій державі в контексті вивчення світового інформаційного простору є комплексною, оскільки нею прямо чи опосередковано займалися такі дослідники як: В. Ф. Іванов, І. Ю. Слісаренко, В. В. Різун, М. С. Тимошик та інші.

Метою дослідження є актуалізація факторів інфомедійної грамотності в концепції впровадження медіаосвіти на території України.

Інфомедійна грамотність – це не лише оволодіння сучасними комунікаційними технологіями, а й розвиток відповідального ставлення до використання цих технологій; це вміння критично мислити й створювати медіапродукти на основі їх динамічного розвитку й контексту функціонування медіа.

Український рух медіаосвіти отримав підтримку ряду закордонних фондів, у т.ч. Міжнародного фонду «Відродження», за допомогою якого були проведені організовані Академією української преси медіаосвітні курси для педагогів. Проте переломним моментом у сфері практичного впровадження медіаосвіти у нашій країні стало затвердження Національною Академією педагогічних наук Концепції впровадження медіаосвіти в Україні (2010 р.).

Концепція базується на вивченні стану медіакультури населення України та міжнародному досвіді організації медіаосвіти. Основні положення Концепції відповідають завданням, сформульованим у Паризькій програмі-рекомендаціях з медіаосвіти ЮНЕСКО (від 22 червня 2007 р.) та резолюції Європарламенту щодо медіаграмотності у світі цифрової інформації (від 16 грудня 2008 р.) [1].

Мета медіаосвіти – уберегти реципієнтів, як від свідомого, так і не свідомого маніпулятивного впливу з боку ЗМІ. Йдеться про спотворені факти – викривлений баланс думок, неправильні чи упереджені акценти, фейки – неправдиву інформацію та джінсу.

Згідно з твердженням Володимира Різун, дослідника теорії масової комунікації, «з переходом на етап електронномедійний і з виникненням електронних мереж, наприклад

інтернету, сфера комунікації зазнала процесу глобалізації, що стало причиною виникнення віртуальної масової комунікації — такого виду спілкування, коли кожен учасник спілкування з великою кількістю людей має однакові можливості впливу на масу, він може швидко міняти свої ролі: то бути комунікантом, то бути комунікатором; коли весь світ стає ніби єдиним так званим «глобальним селом», що перебуває на «спільному майдані», може одночасно існувати у стані спілкування, яке втрачає дискретність (розірваність, розпорошеність) у просторі й часі (весь світ тут, на екрані, і зараз)» [2].

Зі свого боку, держава допомагає населенню безпосередньо – дозволяє навчитися самостійно розрізняти інформацію, яка не відповідає дійсності. Особливо це актуально зараз, адже якщо в мирний час довіра до неперевіреної інформації може коштувати грошей чи часу, то під час війни в положенні ризику вже людське життя. Саме тому актуалізація факторів інфомедійної грамотності в концепції впровадження медіаосвіти в Україні є особливо важливою на сучасному етапі, адже необхідно формувати в людей навички розпізнавання пропагандистського та маніпулятивного контенту, а також оцінки та інтерпретації медійної інформації.

Люди, які можуть розрізняти фейкову, маніпулятивну та проплачену інформацію від такої, що є достовірною та збалансованою, скоріше за все не будуть введені в оману. Тож, у період російських інформаційних атак у сторону українського медіапростору, впровадження медіаосвіти є стратегічною особливістю на державному рівні. Досвід реформ усередині європейських держав та рекомендації журналістів і визначають ті заходи, які спрямовані на підвищення медіаграмотності серед населення. Як відомо, агресор веде свої інформаційні атаки паралельно зі збройними. Від збройних атак Україна захищається, а від інформаційних – ні.

Список використаних джерел

1. Концепція впровадження медіаосвіти в Україні. Схвалена постановою Президії Національної Академії педагогічних наук України від 20.05.2010 р. Протокол №1-776- 150. – 15 с.
2. Теорія масової комунікації, В. В. Різун, URL: http://filelibsnu.at.ua/navchalno-metod/jurnalistika/Teoriya_mas_com.pdf

---

Семенченко А. С., здобувачка вищої освіти 2 курсу, гр. ДС-201

Науковий керівник – **Киселиця С. В.**, к. філос.н., доцент

Національний університет «Чернігівська політехніка» (м. Чернігів, Україна)

ФІЛОСОФІЯ УКРАЇНСЬКОГО ГЕРБА

Український народ – це люди, що у всьому шукають сенс й символи.

Символіка нас оточує будь де: на українських рушниках, вишиванках, сонячному годиннику Спасо-Преображенського собору міста Чернігів, розписах Софії Київської тощо.

Хто сказав, що на території України не було Масонів чи британських просвітників, потомків Антея, Прометея, Посейдона, Шиви?

Ніхто достовірно цією інформацією не володіє, але в неї вірять.

Перш ніж гадати про те, що ж приховує герб України, треба звернутися до філософії 90-х років ХХ століття, бо саме у цей період, а точніше 19 лютого 1992 року Верховна Рада України своєю постановою затвердила Державний Герб незалежної України [3].

Отже, встановлення радянської влади в Україні 100 річної давнини призвело до повної політизації суспільного життя. Філософію проголосили суто «класовою» наукою, теоретичною і методологічною основою марксизму. Філософія розділилася на «наукову» (марксистську) і «ненаукову» (буржуазну) [4].

Класична марксистська філософія являє собою гуманістичну концепцію людини, її сутності і способу існування, також обґрунтування всесвітньо-історичного покликання пролетаріату, матеріалістичну концепцію та відповідний їй категоріальний апарат [5].